

Jyrki Pellinen

KATKAISTUT HAULIKOT

Jyrki Pellisen tuotanto

Näistä asioista, 1962, runoja
Kuuskajaskari, 1964, runoja
Niin päinvastoin kuin kukaan, 1965, runoja
Nuoruuteni ilmastot, 1965, proosaa
Tässä yhteiskunnassa on paha nukkua, 1966, runoja
Toisin sanoen kuuntelet, 1969, runoja
Moskova, 1971, runoja
Tähän asti minä olen puhunut, 1971, proosaa
Edessäpäin ovat tulevat juhlat, 1972, runoja
Kesän maa, 1973, runoja
Minä kirjoitan maljasta joka oli hidas, 1973, runoja
Satuja, 1974, proosaa
Yksin, 1974, proosaa
Valitut runot, 1975
Kertosäkeiden laulu, 1976, runoja
Kesän jälkeen värit muuttuvat, 1977, runoja
Lauttasaari, 1977, runoja
Kuinka en pakenisi, 1978, runoelma
Sade ja muita kertomuksia, 1975, proosaa
Avaan oven ja olen kotona, 1979, proosaa
Minä matkustan, aurinko paistaa, 1982, proosaa
Valitut runot, 1983
Kun sinussa on joku, 1983, runoja
Muina iltoina kun kirjoitin, 1985, runoja
Yön kaunottaret ovat todellisia kuvitelmia, 1987, runoja
Huulilla kylmä tuuli, 1990, runoja
Ennen ja jälkeen, 1994, runoja
Ei ilman tätä, 1997, runoja
Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004
Sadevesirakkaus, 2005
Sinistä ja punaista, 2006

(c) Jyrki Pellinen 2006

poEsia on Kirja kerrallaan -kustantamon ja Runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös verkossa:
<http://tuli-savu.nihil.fi>

ISBN 952-480-042-X

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2006

Jyrki Pellinen
KATKAISTUT HAULIKOT

runoelma

poEsia

Kirja kerrallaan - Lasipalatsi - Helsinki

[1]

Radio ähkäisee, kaupunki odottaa vieraita: My Lain vangit,
kukaan ei heti tule, seuraavana Teuvo Aura luennoi vahingossa
politiikan yliopistossa. Ihmiset kuin nallit keikkuvat

jäykästi kadun kulmassa, kevään virta veden mielen
osoitus ennen ihmisiä, Koffin hevosten jalkarätit harjoja,
linnakonsertit tulevat muotiin,

ja sitten pysähtyy kaikki
alkaa alusta niin hitaasti, että tuntuu mahtavalta tai ainakin
ainoalta. Vieraita tulee kaupunkiin maalta,

en saa sitä muuttumaan, Kansallismuseota kuin ujoa
isoa konetta näytetään ulkomaalaisille, täällä me asumme,
paljasjalkainen olen, Mannerheimin tiellä on yhä se sama sokeain

käsityöliike, jossa myydään kalevalakoruja,
olen tuonut tänne Turunkin, mutta se sopii tänne, täällä
kirkon kello vain ei koskaan lyö

[2]

Maailma on laivan nauha ja lähtee merelle. Tänään näin Grispholmin, näin
valkoisen
keinutuolikuun, katsoin pimeään huoneeseen joka kuin tikan silmä punainen
oli kun
en voinut muuta, näin

yhteenkasvaneita kiviä joitakin epäselviä myttyjä eikä maailman tilasta
ollut vieläkään tietoa, olin kiinni
keksin raudun laulut, hauen viisauden
ranskalaisen kalan tarttuvan riimin

leukani oli ommeltu kiinni ja kylmän sodan
muistiinpanot alkoivat liian myöhään kenraali S.
oli maailman hyvinvoivin mies minä kuljin hatussa kuin neula
ja jälkeensä vaikka kesken unienkin pystyin selittämään
jokaisen runoni vaikka kuinka nukkuneen kuvan

[3]

Rauhassa kanssani maailma jakautui (älä nyt sekoita sitä) tuuli ikkunasta seudun piti olla, maan kasvaa liikkumatta loputtomiin, kaikki tuttavaniakin jo tunsivat minut vaikka kuinka hyvin, enää en tullut seuraan

ja sanonut: kas, samanlaiset vaatteet, olette kuin kaksi siskosta, nyt minulla jo oli sanoja ja kuolin niihin, monta monta kuolemaa jo takanani ei ollut niiden hauta, ja jos unohdin

elää, valekuolemia oli kohta sata ja minä olen ainoa joka tässäkin talossa häiritseen ja soitan, soitan klassillista pianoa ja kaikella tällä on kotoinen merkitys kun koteja on vain yksi ja kuinka siamilainen voi omassa vatsassaan olla yksin minä potkin, ja räjäjän,
ja tulisin esiin päivänä
jolloin Litmanen ja Selänne jo palaavat Suomeen, kas kun ei minua muuten ole,
minä soitan teille nopeasti särkyneen peilin

[4]

Muun maailman identtinen kaksoisuhka
kuurunon ääni, heraldinen optio,
panttivankidraamana sopiva rinnastus – äkilliseen
leikkaukseen, jonka ajaksi kaikki oikeudet
pidätetty

minulle jää runo, pitkä kertomus
varovainen lähestyminen, ennen kieltoa
joka aina tulee – ja jatkan matkaa kun
kerään tunteeni, turhat, eihän ole kysymys meistä
eikä teistä, eikä mikään uhka
ole niin yksilöllinen kuin väitöt,
vika on että olen ollut sanantuoja ja että kaikki
uhka on tähän omaan maailmaamme aina
tullut minun kautta

jokainen on tässä olen kaukainen vuori olen maailman vastaus josta
punainen lamppu näkyy, kun en soita
on lippu, kun on pimeää, on pimeää, eikä kurjuus ole huono uutinen
alkamaton vasta, rauha omien parissa

tässä on maailma unohdettu

[5]

Jonkin aikaa olin laillinen minä, kuin lintu Kupittaaan lammessa, kukaan ei heittänyt kivellä, samantekevää,
nähty johtajaa kaupungilla kävelemässä ottanut
tästä esimerkkiä, tullut toiseen epäluuloon; vaan

hänpä esitti sen hallitukselle... jo samana iltana kello ja
paperi kädessä: olen kuullut huhuja, että..
ja saanut aina asianmukaisen hyväksymisen... pysytellyt
muutenkin aina kaukana huoneissaan, poissa julkisuudesta, elää

tuo maailman unohtava joutsen, tuo suku, tuo seinä *to thee*
jolle jos vähänkin elää, voi piirtää
ruman kuvan, ja on heti selityksen velkaa
kun senkin sanoin, oli sekin ilta hiljainen

kuin hauta

[6]

Hekään eivät lähesty käytäntöä, elämää
omin sanoin, maisterit, monet, viittaavat likaisin
hansikkain hullun selvääottajat heittelevät eväitään
hienoon jääskeläiseen jäämään

tonneiksi, teorioiksi, ihan opiskeluvuosistaan saakka
jolloin noita ongelmia vielä oli,
ainakin hevosilla, ja samahan se on ihmisillä
sanoi Dahrendorf, ja minä kun olin kysynyt

jotain itsestäni ja mustalaisista, niin selkoa ei tullut
tai sitten en ymmärtänyt ymmärtäjäni
kertaakaan, oli kulunut kaksikymmentä vuotta
samassa kaupungissa ja hänellä yhä ollut valkeat käsineet,
valkeammat kuin koskaan

minä puursin asiani uusiksi käytäviksi
johdin keskustelun lokaan ja saveen,

siltä tuntui, ja kaukana uivat rivit
vuosista irrallaan, ja kaikkialla sama ehtymätön sulautuminen

omaan perheeseensä, jota heilläkään
äkkiä ei ollut

[7]

Olen vasta-herännyt, sormukseton: laihat tikku-kuvat alkavat, en kuulu
ystäviinne, meikäläisiin, yksisanaisten tokaisujen
alassa, jossa ajatukset lepäävät, ja se sanotaan heti, että ei,
johan on Hamlet

näin meilläpäin, muista ei tietoa tarvita, aids-testi
Venäjällä siviili-
hallinnossa täytetty kuponki, kysytään erinomaisesti
juuri sinulta: kuka, kenen, missä, kuinka kauan,

kuinka paljon maksaa? maksaa

elämän luolia kiersin, mitään ei jäänyt,
tuuba-oravat puuttuivat unohdusten vuosiin tulivat

eväät, joista puhuin: järkyttävää olisi
muuten ollut kaikki

[8]

laulavat videot seinien sisällä, halpa-vuokraiset, käytäviä pitkin, ylös,
visualisoiden joka ainoan vapauden hetken, oi järki ja
romuluinen puhe, siitä miksi oli elämän ja laulun
putki metallia, kiiltolasisilmät

vahtimestateiden hyväksyjät alakulttuureiden taas,
kun kirpputorit avautuvat, Python kiersi apuun, elämän kokoiset
lähetit loiste-eläimistä tulisivat esiin kuin
huhut

ei tällaista saisi olla: kaikki on visuaalista,
kuvittelin oksalle marjan maun, vaikka oli talvi oli
harmaan hiljaisuuden lähde kuin kukaan näistä ei ollut

oli kello kymmenen, kotikaupungin tähdet seinät
oli ihmisiä jotka eivät menneet Pitkän sillan yli koskaan nähneet
yhtään kaljunenäistä perunaa

olivat lähellä hiljaisuuden veljet

[9]

Segmentit halkaisevat kaupunkia voimakkaat
kooperatiivit, kohti nientä merta ulkomaailmaa
minä työnnän nenääni, joka paikkaan,
ja heti selittyy, valmiina kuin
kirjani jokainen vastaantulija, jokainen uusi kirjain aivoissani
olette te, kuin tieto olevasta

muuta julkisuutta ei ole,
entä elämä, he huusivat, en minä tällaista ymmärrä,
elä, ole kaikki, sanoin ja jatkoin matkaani ja olin jo
pitkällä että vain joskus palaisin, mutta en äitien päivänä en jouluna

kristinuskokin oli omani, heijastus suuremmasta jossa elin
kuin köyhä, totta se on, totta se on, he sanoivat,
eivätkä

koskaan enää soittaneet minulle, piirsin suuria kuvioita ja
vaarallisia,
sillä jokaisen sanan heitin taivaalle ja ne satoivat
myrkkyä heidän ylleen ja

alkamalla päädyin, kuin joku joka hyppää pelastusarmeijan katolta ja
palokunnan alla odottava purje olen, siinä
kuin herra näkymätön, kuin sukulaisuuteen
löytämäni kiitos tai häpeä
joka kestää ristin, on Thanksgiving Day, Pop Goes Wiesel, täytyy

myöntää, sanoi hän, että aikamme Mickwitz elää

[10]

Murtuvat portaat on tunne, ulkonevat maailmat kiepsahtavat
ihmismäisen tummanvihreästi, tarjoan
pakkilaatikollista panttilokeroon ennen kuin nähdään että
kontti on tuhat laulua:

– Lokeron koko meillä, kaksikymmentä senttiä

ollut aina, pieni erehdys, tuhansia erehdyksiä ihmisten kanssa, ah näke-
miin, ei ole helppoa sukulaistenkaan kanssa,
mitään vaarallista ei ole, tunnusmerkit ja raudut ohjaa pastori
Risto Nurmi, tässä luontoradioksi mainittu,

kirjoittajaksi itseni kirjoitan, kun humisevat
sypressit, koskemattomat katot alkutähtiä täynnä, viestiä
odottavat Aniaralta, uutista, tiedemiehet alistuneet
lintujen aikatauluihin, kivihiekkaa sukkasillaan kulkee
pikku poika liaten sukkiaan maahan, ihmetellen,

onko meistä näkemään siihen tuntemattomaan joka jo on
eikä enää maahan kengättömään terveitä hetkiä
jää,

pikku tyttö löytänyt
naapurista hullun, ja katso, poika juossut pensaaseen päin
varmuus erä kerrallaan noussut kun on yksin ja silloin on

myöhäistä korjata ihan tavallista keskustelua
ja lintu kuuhun lentää ja nukkuu eri lailla
parvekkeella

kuin mato

[11]

Yksin minä olen monen näköinen ja armoitettu erottamaan papukaijat
toisistaan: on Mukka-lintuja ja

Paasilinna-haaskoja, joita muut eivät tunne
läheskään hyvin, syötäviä kaikki, siivillään istuvat kirjallisuuden tuhoavat

kuin puolikesyt Kakadut, ja minä säpsähdän
päiväni auki elän

jo muinoin reviirien virta puhdistui minusta
kun Helsinkiin tuli ensimmäinen radioliike,
Selin, ja alkoi soida korvissani oli historian alku
kuin kaunis sana oli itsesuojeluvaisto oli

musiikki suojeli minua oman pesän likaajilta

[12]

Taivaan paikallisjunassa olen vonkale, ja maat näkevät ja
päättävät kuka olen, olen toistojen kennot, peräänantamattomat

riuskat suomulaulut ja satureitten on kreikkalaisittain
noustava maasta, illankaareissa tapettava viholliset ja

lehdistön on oltava keltainen ja mitä vilpittömimmin itsensä
nimettävä keltaiseksi

ja kaukana on oltava Sankari Simonideen maahan lyötynä
kuolleista lehdistä mätien iltojen sanomisista ja laihoista lohduista

ja meidän omasta sadoissa tuhansissa kasvojen jotka eivät, lois-
kiehunnassaan, koskaan voi olla väärässä, ja

tilastoista erillään pilvet kuin lämpenevät säätilat hämilliset
karhut entiset ensin veteen astuvat noloina, plutaavat niin

[13]

linnan pihalla keskipäivässä pystysuorat
varjot kulkevat kuin De Chiricon maalauksessa

ahdistava mitättömyys: hullu Dali kulkee
surrealistienkin perhepiirissä hävytön ja perhepiirissä

kätinen, ja Breton astumassa esille viuhkalauluin
sovinnaiset luupääät ryöstävät liikkeiden ikkunoita vedet

pitävät haastattelun ja juovat itsensä kansan
humalaan ja huomenna ovat poissa

istun puistossa raidan varjossa mutta pahoinpideltyjen
yksinäisyys jota tuuli ajaa pakoon, peruskysymysten

sepellaiskuuden totuus kuulunut tähän asti
mitään ei ole opittu sulkeutumalla toukokuussa

jumalien iloiset turut julkisuus laivan
kun lentävät mielen portit auki

kun vihlovat surut
Runeberg suo levon ja Kirjailijaliitossa

Lex Laine hukkuu, hauki, viisas kala Ranskan
ja auringossa katto ja japanilaiset tuntevat reitin

ottavat kuvan ja hermostuttavat pingviinin hermot

[14]

Onko Suurkirkko Helsingissä vai onko se Iisakinkirkko
Turussa jonka sähkölangat soivat terveet mielet paasaavat
eivätkä kysy, istuuko lintu, kuoleeko jos istuu tai astuu,
hyvä on maa, niin kuin se joka nousee Puolalanmäkeä on
laulanut lukutaidotonta rokkia

käpy musta munkki, nousee mäkeä laskee mäkeä,
viheltää sireeni hartaasti kun on musta ja yksilöyhteiskunta on
korkeajalkainen eläin, minä en kaupungistu, ja toisessa
silmissä näky muuttuu: kaupungintalo ja kirjasto kuin voimistelemaan
tulleita
tiilisammakkoja, kesä saa matkalla uudet kasvot

Suomi myyty myyjille

tähän mahdutettu kosketuskohta, mihin puheet tulevat muualta
kuin ihmisistä, sanoo Casagrande ja nyt jälkeinpäin
Ilaskivi, jotka ovat uutta Kalevalaa joka taas on Hymy-lehti
Helsingissä, sanoo Vuorisalo, hoida ulkomuotoasi, pue hepenet

niin esitän sinulle ostajan, ja levylaulaja soittaa levyjä,
ilo on osa-aikainen ja laulun vaatimattomuus
kertoo kaupungista joka on osa kulttuuria, vaikka vieraat eivät
ole vielä tulleet, kuuluu kirkonkellon ääni

[15]

Tulin kaupungille (samasta kuin äsken, saman nimisenä kuin äsken)
Kekkonen Helsinkiin Turusta, ja kukaan ei huomannut mitään
kaupunki huokasi sateen valkea musiikki oli Sinebrychoff tai
Rettig, linja-autoon oli kiire ja rehtorit Muurlan muistettavat

ikisilti, kuulustelemattomat värssyt kotikaljana vähittäinen
Lapinkulta tunki minuun, kiitos autojen pitkän
saattueen joka oli pitkän muodostelman
ydin jonka laidalla Wiklund ja tavaratalo jo

etsi minunlaistani juoksijaa, jota kaikki kunnioittivat koska en
pyrkinyt eturiviin ja kuulusteluissa nomen scribensis jätin

hyvin täytetyn minimaalisen vastauksen: luin seiniin
patsaat joukkoihin tuulten kuulumaan, hyvää minä niille tarkoitin

koväänisyys tuli kuolemalta kuin siitepöly

[16]

Sanoista kuoritun puolen sain minä, juuston Viron tai
Turun kulkija Lennart Meren, älkää tehkö eroa, dokumentteja
lukemattomat kaupungin periltä aina tulevat ja haluavat yhden:
vääryyden, olen primo, pystyn kadun helmiä tarjoan, vaahteran ja

sienet, hänellä tutkinto magna cum laude, minä kiirivän
Rauman ja Forssan eteen hikoilin sopimuksen rakkaudettomimman
mitä olen eläissäni nähnyt suihkua vasten enkelissä
tehtaiden pumpulit, mutta eniten surin Nortamon
menettämistäni pesukarhun uskon

meren itsepäisen juurineen kuin Aurajoen tai Itämeren noille
valtaherroille luovutin, siksi, moninkertainen palokunta
vaipunut savuun kurkkuani vasten ja usein siellä
tapasin Bonsdorffin, mitä juuret merkitsevät, mitä

juuret merkitsevät, hän sanoi, minä kysyn pojilta,
hän sanoi, hän sanoi

[17]

Vanheneminen on hiljaa muiston mahdollisuus palaa, mutta ei Helsingissä mikään muutu, se on vain jäljessä, seuraavat kaksi vuotta eivät ole kuin kolme vuosikymmentä, ei sinnepäinkään, minä kirjoitan jatkot – ja jatkan nyt tästä, tämä on tunne, kun olen uhkaajana kadulla, nykyään kotona –

muiston petetty mahdollisuus palaa, löydän oikeat sanat, syntyy kaarisiltatunne olen syvällä kuin partavettä itseensä helsinkiläistyvään lääninherraan kaatava nuori Paasikivi, lapsuudessa,

sillä historian kiertoon tulevat kullakin vain ensimmäiset sanat, teille olen minä, suurempia ovat turhat muumiot enkä niitä enää näe, aina vain vaihdan pöytää että

korvieni suulumpeet näkisivät ja kuulisivat kaiken, tämä on kuluttavaa elämää sanovat oululaiset insinöörit kuluttavaa elämää ja tilaavat viskin

[18]

Aukko täyttyy mieli pyörtyy värinukke ja ismit yhä tulevat
helsinkihimme, asramit niinkuin niitä sanotaan, suolanuket
luomuilevat tykimmin, vuodesta toiseen Kekkonen muotoilee
lakeja pyöreämmin, tulkitsijat ymmärtävät vähimmin

enimmin alta myyvät heräävät omistajat alkavat liikahdella, kun
emme ole koko maa, Runoilija, jo kulussa
tyytymätön kun ei huomattu meni ja käänsi koko
latinalaisen runouden, ja myöhemmin pääsi Fakkiin

irroitti puusta viimeistä edellisen Shakespearen, Runebergin
tai Psalmit, joita jo haukuttiin ja alettiin kaivata kirjoja:

vanheneminen on ukonilma minulla hiljaa muistaa
mahdollisen, kuten Björling puhui

myös kulttuuri on olento verisuonineen ja minulla on vain
keskipitkä tukka jonka leikkasi eri lääninen
taustaharjoittelija, kommunistimuurarin tytär Riitta Hämmäläinen
ekshibitionisti ikään kuten Sorsakoski maalla asujistamme

itään

[19]

sama tervaleppien haju paikallinen saari lähdetessä lentoon Lauttasaaresta
Tarvaspään ohi kohti Littoista outoine
kiinnipitävine perinteineen jotka loppupäässä tiukentu-
vat, ja taloja riittää kaikille, olen heidän poikansa

talollisten ja siksi kuljen valtakuntani katuja ja olen hieman
kuvitteellisempi kuin Pasilan lentokentän kokenut hätälaskija
avain kaulassa kävelijä helvetinmoinen reippailija jolta

hämäläinen kysyy: mitä etsit,
suurtakinko valtakuntaa, ja hän on ulkopuolinen kuin geeni
ensimmäinen outo lammas-ihmisgeeni johon olen törmännyt,
itse tuhatvuotista Vilkunaansa etsiköön, sanon hänelle,
uni sammuu jo ajatellessaan, kun Suomi minulle tarjotintaan

kantaa, kun hengitän mittani vaatiman viimeisen sivun
jo Pohjolan Liikenteen viimeinen kuski tilaa huoneen
Onnimannista ja aamulla lähtee taas takaisin tänne

[20]

On esi-isät meillä Kekkonen teollisuutta estää ja suosii, kun
massiivinen Teos syntyy järjestä järkeen ja ensin käännetään syvältä
Batman ja Aku-Ankka, on Bulevardi alkanut myydä ja Jehovaa

jo ennen ostaneet teattereiden Jumalan valtakunnan avaimet, ja
millä oikeudella kysyy Turku-riiotti patrioottina seisoo
Helsingissä seisoo Aleksis Kiven patsas, pystytetty, nuorten
sukupolvien laavaan, ei ole kysytty eikä sanele

järki sillekään oikeutta, muistatko sen kysyy matkailija
siinä seisomassa Kansallisteatterin edessä vanhan kuin Agricolan
mutta ei varmaan kukaan muu kuin vihollinen, ei
yksikään meistä sen pystytti

eikä yksikään meistä ole kukaan, kasvot ruostetta ja pippuria
päätos on tuhoutuneen maan kategoria, on uhka tiedon
haaksirikon kärsineen kun lasinuket laskijat
veren Dunloppia pelaavat käsi kourassa ohjaavat ja kulkevat
ohi ei-sille-mitään voi; ja jo suhisee rautakaupan hissi

ja moni ällistyy äkkiä tätä ilmettä kun suuni on auki
siinä kuin Wiklundin tavaratalon yläkerrassa istuvan
kaupallisen Nallen nappisilmä, ja minä kysyn kuin
Kim Borg ennen, täällä Kööpenhamina?

ja kuinka en pakenisi?

[21]

Heräsin kiven alla Turussa tai Helsingissä, minut
kastettiin Naantalin Luostarikirkossa, vietin kesän
Salossa yön sumut Kiskossa, aina matkalla
kohti toista kaupunkia Helsinkiä, aina yhdessä kaupungissa

jolla on monta nimeä, kiivas todellisuus minuun iski,
peruspositiivisuus, maan mahti ajojahti, kun
äidin setä kaunis Kustaa Lunastaja mustine hiuksineen eli ja

kulki yli Halikon maantien ja meni metsästämään ilveksiä, ja
usean päivän sanomat kuultiin radiosta, ja kun lepäsin
puussa tai metsässä Kiskoon syntyi Salora ja Valco

valtio verkot kutoi kasassa rahaa oli, ikkuna leikattu kuin
Ruotsin kuninkaan merkitsemä, ja myös Valtio
kuin Kustaa sai oman talon,

muistatteko, ison ilon, kun tuomiokirkkoveenet ajassa
kotiin ajavat kohti merta, kohti ainoaa nientä Suomessa
johon tulee mustaa valoa muusta maailmasta ja kaikki muut ovat kääntyneet
sisäänpäin, ahnaat soitinkauppiaat venevarustajat

syntisestä kirjavan ahneet silti muistaa Kilpi V.

[22]

Brel on Brel laulut on elettävä, S.

Hiidenheimo ohjaa

kasvattejaan Ranskaan oppimaan proosarunoja ei siitä

mitään tule

jossain on aamu, tapaan Jani S:n ja miksi ei hänel-

lä ole nimeä sanat puuttuvat jo kaikilta kirjallisuudella menee
myös kadulla yhtä huonosti kuin sillä että tämä kirja on
tuskin kirja Vanhan valtauksesta, ja että nyt on porvariston

vuoro kun tulevat uusmaalaiset maanomistajat myöhään kehittyneet
jos koskaan voudit salaliittolaiset, ja lasit niiden pöydällä,
näkisittepä miten ne ohittavat tämän pojan joka olen

minä itse – kadulla, kuinka lyövät polvensa ja kuinka tulevat
sukupolvivammaisiksi, ei ei vettä kaivoon kanneta eikä enää ole
Kekkosta, miten hyvä, miten hyvä, miten hyvä, huutavat

kaikki ja kaiken aikaa myyvät maata kirjaa kirjallisuutta taloja
kulmia ja isiä ja äitejä ja kohta tulee uusi konserttitalo
ja niin myöhään, Turusta, jossa eivät ole koskaan käyneetkään

[23]

ja jonain vuonna

jos pitkän En Drömmare -elämän jälkeen menen taas Vanhan tanssiravintolaan joka on Temppelikirkon harjoitusversio ja kaikki tarjoilijattaret huomaavat minut etten ole ennen käynyt siellä, luulevat kai ulkolaiseksi ja

ympäristö ilman tanssijoitakin miellyttää minua, ja alan heti erotella kurkkuja muista salaateista ja puhua: ne ovat pilalla ja kun vielä kehitetään nopeat autot ja korkeat laivat toteutuu vapaan sanan ja vapaan kävelyn viimeinen rajoitus: elämässä ei ole enää mitään nauttimisen

arvoista,

olen kertonut tämän serkulleni Ollille ja hän sanoo:
se Helsinki on Turusta vähän syrjässä, vaikka

minusta tuo tuntuu oudolta, mehän asumme melkein

samassa huoneessa

[24]

Lepattava Turku monen ohjaama Fleming

muuttamaton sisäinen kuvernööri lentänyt aineen maailman
halki evankelista sanojen joukkonäky ilmirikos-
ten ja hyvänpäivänjuhlain Tenojoki Jyväskylästä pohjoiseen

pieni elämä valkoisten puolella
hiipinyt tänne ja syntynyt puhumaan,
kertonut kaiken miten maa oli Ohutta ja

pysähtyneeseen oli elävä näky, ja kuinka Naantali eli
sandaaleista ja miksi ja savesta syntyi syliin Pyhän Birgi-
tan ja unohtui ja minä sen sanon ja tunnustan että minun

ja Tampereen runot on kirjoittanut
Kajava ja Viita: olen sisällä itsessäni niin kuin
Dickens ja kaksi kaupunkia plus maakunnat aina Moksijärveen asti –

lämpimäksi kirjoitettujen joukkoon voit lukea
kirjaimet: hän kävi täällä eikä lähtenyt pois

[25]

Nyt toogalaulun T. Junnilan aikaan matadorin ilmestyä Saarikosken
tuontantoon: osan, jokaisen kuvan, elämän viehättävän

nälän

niin kauan kuin linnut lentää, niin kauan kuin kukaan ei
sanojen lausumattomuuteen puutu niin kauan kuin
ärhääkkää juhannuskokkoa bensinillä
terästettyine koskenkorvineen poliisi vielä valvoo, ei taidetta

laajaa, ei toogalaulujen
iltatilaisuuksia leipämme suureen auraan josta maan
hengettämyys elää, iankaikkisen lämmön
ei-subjektiiivisen tarinan alan, jäniksenä
musiikin siivet metsästä ja pidän omanani kuun
nuppulinnojen linnan kun

kuin yhdellä äänellä henkinen kamreeri, muka-Sandemose, kertoi kohtalonsa
ja nyt yrittää liikkua massanaan jo Alvar Aaltoakin

nopeammin

ja äärien pintaa sivelivät
kosmoksen peltiset lehmät, pysähtyneinä
omaa historiaansa hioneet,

muut kuin ne jotka

ohikseni juoksevat kuut täynnä itäisen Tonavan outoa hengitystä

ja on aivan oma asiani Pellis-diggarina kirjoittaa pitkän kertovan runon

[26]

enää ei ole puberteettia eikä yksityisiä erisnimiä eikä kirjainyhdistelmiä, kun maagisuus alkoi yhteisöllistyä siksi mikä olin, miksi muuttui neljäkymmentäluvulla syntynyt maailma ja

lihavien enkeleiden riemutäti kiljahti kun tulin käymään hänen kalakauppaansa, istuin, juttelin ja lähdin. Maailma oli kolmekymmentäviisivuotias. Enää ei tehonnut Aznavourin laulu

ja lähdin pian, suurien tunteiden kosketus ei ollut sana jolla oli merkitystä juuri sanana, se oli jokin jolla pystyi koskettamaan, toisaalta kosketus sanana, jolla ei ollut käsiä, olin kehittynyt omaksi elämäkseni:

intiaanikulttuurin ikoniksi, sulkakoristeiseksi kirjailluksi laitteeksi, jossa kaikki oli täydellistä, ja ensimmäinen (kohtalokas) kosketus koski Doris Stockmannin kirja-kauppaa, sitä Stockmannin osaa ja sitä osastoa, siis lehtihyllyä,

jossa, kuten sanoivat ikänsä opiskelleet ja merkityksiinsä (kohtalokkaimmin) perehtyneet, jossa

[27]

aavistan etten jaksanut lukea, ja opiskelinkin laiskasti kunnes keskeytin. Kirjoitin Eino Mikkolalle Helsingin yliopiston paperiin: nomen scribensis, latinan pro exercitio, Palestrinan trumpetit ja kolmisoinnut jommat kummat, ja lähdin. Vein mukaanani erään tytön

joka on tuolla vielä yhä. Ulkona häälyi joku iso lihava olento. Sitä voitiin jo sanoa vaikka yhteiskunnaksi, se tunne oli kaikilla sanoi Pirkko, humanistisen kosmologian vesimies ja absoluuttinen Anitra Lucantherin Tampereelta tänne

muuttanut ihmisten hoitaja. Se on kaikilla. Kun Kekkonen runnaa ja alkaa aika. Kun menen ulos siellä on tunne että Faruk (kuin isäni Niilo) ja hänen vaimonsa (joiden kanssa olen ollut maailmassa kesälomilla) tallustelevat

omaa Esplanadiaan. En osaa selittää miksi nostan kädet enkä puhu millään tavallisella tavalla. Ja törmään Hesarin toimittajiin Pekka Piirtoon ja Matti Paavilaiseen joilla on minusta tarkalleen samanlaiset ajatukset. Pekka: on sama vaikka Pellinen lennättäisi

lukijoitaan vaikka Ryssänkarille, niin kauan kuin ei sano kuten, ja Paavilainen: älä sano kuin,

sano kuten

[28]

On tunteilla nimiäkin. Kuten salamannopeat taidot, assosiaatiot, välttämättömät ei-sanat, ja kirosanat sekä halveksunta. Niitä minulla riittää ja ne alkavat kasvaa ja vaatia poliittisia sihteeritään nyt vielä 2000-luvulla, ja silloin juuri kun

Sorsan hallitus alkoi saada Suomen valtion talouden kuntoon. Puhutko sinä valtiotiedettäkin sanoo ääniharava kustantajan vouti. Olisi hauska tietää millä kielellä se ihminen johon ei ole hauska tutustua, olisi senkin kirjan luenut

ja Paavo Ihanus kantaa minulle tämän tiedon, Martti Anhavan suusta, jonka olen jo puoliksi ihmetellen kuullut muiltakin. Faruk putoaa polvilleen ja hunajaa alkaa valua

Doris Stockmannin kellareihin. Oletteko koskaan ostaneet sinisilmäisen Anton Brucknerin musiikkia Stockmannin kellareista? Se tati tarkoittaa pelkkää hyvää, sanon perverssisti, ja Ma sanoo: huh hyh. Levyt takaisin!

Inhottavaa puhetta, huomaan. Mutta ei se puhetta olekaan vaan lukijan omaa asennoitumista luettavaan kirjaan joka tenoristille ehkä on elämää, hän saa itse päättää. Ja minun tapauksessani vain tavujen merkityksiä siinä tarkassa

ilmaisussa joka olisi jos sen täysin edes ymmärtäisin. Tähän asti olen ollut pelkkää laulua. Olen ollut herra Tunne. Tuhat ihmistä siihen heti sanoo, kuulen, paljon

sanottu.

[29]

uusi aamu,
on hengen rintaliivi
ja putoaminen loputon maailman fuugaan ja laskevaan aikaan,
on laulu

laskujen ja numeroiden loputon

ja tuhatmaanantaiden kasvot, lukijoita
kerää kuin pop-Saarikoski ja minusta-tuntuu
nuoret,
asemalla istuu mies

pikkuaivot vain palaen päärynöissä, täynnä

hyvin ihmeteltyjä Ibsen-kaappeja Aunuksen herroilta

kukapa everstille
kirjoittaisi kun subjekti on vaihdettu
pois ja myötäilijät huutokaupoissa ostavat
"elämäntöitten" nimettömyyttä:

äkkipysähdys äkkilähtö, on kaksi aikaa
siitä puuttuen anapestit ja virmuilevat
voudit jakavat pesänsä kunnan ehdoin
mikäpä siinä

mutta siihen mennessä kyllä tuhat mummoa pitää olla rahaksi ryöstetty

[30]

Luen vielä teille tunteen esimerkistä, joka ei ole niinkään selvä asiana tai tapahtumana. Se on kertomus siitä millaista minun sisälläni on kun tapaan nuoremman polven kirjailijoita, joiden kanssa tänään 2004 seison kylmässä

Nihil Interit -teltassa. Se ei siis ole mitään. Mikään ei koita kuten sanoo Sinivaara (tepposten laiskin tekijä ja temppu-mies jonka aikaisemmin jo kohtasin lievänä Auli Viikarin Suomen kirjallisuuden professorin ja melojan henkilössä) varhain

foucaultilainen ja ehkä Coco Chanelin tilaamana tunteena tai muuten vain nykyään kuin sieniä sateella (teltassa) ilmenneenä. Siis mikä tämä assosiaatio on? Avasin kassin josta purnutti ulos kaksi selkäistä kirjaa, molemmat olivat Marja-Liisa Vartion romaaneja *Hänen olivat linnut* sekä toinen nimeltä *Se on sitten kevät*. Juuri sanottuaan tuon

puuhakasti tuhahtavalle Sinivaaralle, minä: siitä tulee mieleen sisarteos, Veijo Meren *Ettei ruoho viheriöisi*. Molemmissa on keski-ikäisen tai muuten vain ympäristön

vaivaaman rakkaussuhteen kuvaus, jälkimmäisessä väärine kansalaisuuksineen. Tämä olettaen, että te Sinivaara minulta nopeasti kuulleena ja tuskin oppineenakaan tunnettu mikä lie Derrida, tässä kylmässä tuulella teidän nimenne olisi, soisi

niin suotte ymmärtää. Hyvä juttu, sanoi S. Sinivaara, nousukautenne poliittinen istuntosihtööri ja siis logoksen tyylinukke. Sanoi: – Olen antanut itseni kuulla.

[31]

Tämä tyyli lauluperiskooppi Helsingistä,
kiipeämällä kuorma-auton katon päälle näkyy paremmin
lyhyttähtisiä päiviä joka puolella, nopea runo tuskin
syntyvä, dialektisuuden nimissä Breshnev

unilääkkeitä syövä,

tämä tyyli luisuu kuin

Linnamäki, omistajien arkkuun sängyn alle tuhat markkaa
päivässä irtoavaa rahaa ja he menevät maailman ympäri

kun minä kirjoitan, tohisee tyhjä peilikuva,

Suomi kehittyi, ja huomenna kännykkä hidastaa puheen
monisiitoseksi tuhansille olevaksi so. silloin kasvaa Sinisalo
taivaan välillisuus kuin Eurohostel Katajanokalla salaa

on vuosikausia nostanut siipiään, vero sille, vero sille, joka
menestyy, tuo Kekkonen meissä kaikissa, Kekkonen meissä
kaikissa, Amerikan etydit ja
huulennuolijatkaan Andy Warhol jo kaikkia ennen

monisti lahjojaan egonosittajana

taiteen tehtaassa,

ihmiskunta ulkona itsestään

tapasi ufoja ja jätti pelloille Foucaultin jäljet joissa

tutkimista riittää

[32]

Palaan maalta, törmään autokolonnaan ja kaikki
ovat poliitikkoja, rinnassani väärä tilaisuus on tunne
että olisi kirjureiden ja poliittisten sihteereiden aika, sama ja ihan toisista
syistä ja silti samoista

Euroopan ja Suomen tarinat ovat kaikki
täällä mahdollisia ja etemme raahautuvat kuin uskallanko
sanoa kirskuen kuin leijonat, uhrien perustelut
ja sanamuodot tuiskivat lehtien vääristymiä eikä
kukaan enää sano kuin Linkomies ajasta: vaikea aika, eikä kukaan

enää puhu T. Nurmelasta niin kuin Saarikoski että Turussa jääkärimor-
sianta vielä soittaa T.

Nurmela,

minä tulin maalta ja tuoli meni ylös ja alas

eikä kolera
ole enää sama raju
bändi, "ei tarvitsekaan", "ei tarvitsekaan", joku lausuu, alustaja
joka korosti, ja nainen kuin nykyrunoilija

kahlasi mereen naisen muotoisena voimatta muuta

[33]

Menen Viiskulman Primulaan jossa värikkään uuden
lasi-ikkunan viihtyisässä työympäristössä (mihin
olen tullut) koululaiset harjoittelevat tosiaan tiimissä
kuin leikkien ja paheksuen muita

minua jotenkin luokittelematonta ehkä eivät, sillä
intellektuellien pitää aina olla tekemisissä koirien
kanssa ja lapset tietävät sen, niistä minä en pidä, eivätkä
ne minusta, ja koirat ja virkavaltahan edustavat aikuista

minä olen kuin olin ja tulen olemaan se miksi
synnyin, Ginsburgiksi yhä enemmän, ryssä-juutalaisten
viimeiseksi vesaksi, sillä minun runouteen oli ja
on kätkeyty koko Suomen ja Suomen kirjallisuuden
ja politiikan historia

ja mikäli kuulin sananne, vastaan
katsokaa alalaitaa, älähdykset ovat minun, olenhan kuin
itseni laintaulu jota yliopiston rahkoset tutkivat

[34]

Suuren tietomäärän tasapainottomuus
pysyy silmissä, eikä elä, etsin jokaisen kirjaimen,
joista syntyy outo runo. Nämä korjaamattomat,
peruuttamat lauseet, viisi minuuttia ennen sotaa,
mistä ne ovat tulleet? välttämättömydestä,

asioista kahdentuen läpi viimeisen linssin, kun Berliinin
muuri on kaatunut, aito viisikko istuu Vanhalla ja
sanoo: Pellinen, runoilija ja ruhtinas, sano
jotain terävää, muuten minä kirjoitan kun täytät viisikymmentä

vuotta, että täällä se vain istui ja joi kaljaa, eikä puhunut
mitään, oletko kuullut dialektisuudesta, Pellinen, sanoo R.
Turunen, sinä siellä oven takana kyttää kuin ilves

poikkeusvaloissa minä, porttiutisia kuuntelen, kuin merta
taivaassa lennän vetten päällä hyväksyn pitkän yksityisyyden,
eläen maailman sisarena itsessäni ja sanon suurella
suomenkielellä: se on sitten kevät, tai mies kuin mies, tyttö

kuin tyttö

[35]

Ja poliittiset haikarat lensivät pääni yli, "sinä
elit tunnelissa" ja kaunokirjallisuuden odotushuoneen
hälyssä kuulin kuinka ideologinen koneisto mylvi kuin tuhat
härkää sanoi Kirstinä "hänen sanastonsa tuntuu harvemmalta
kuin Maila Pylkkösen"

jossain Euroopassa on täytynyt asua itseni kaltaisen runoilijan
ja ehkä he puhuivat siitä – ja he puhuivat aina jostain
kaksoisolennosta olin Doppelgänger rotta juoksemassa
ikkunan alta,

niinkuin leikkivät saksalaiset lapset ja ovat turvassa
kellareiden ristikkojen takana;

Helsingissä myöhästyneet

vastavallankumouksellisuudet

jatkuivat ja Pohjanmaalta kuin ennenkin lähti tuhat härkää

ajamaan luonnollista kehätietä osallistuvalla runoudelle
luonnollisin tanssein oma poikansa V. Kirstinä, jonka pieni autoruno
morris mini ja minä kuului: ja pieni auto ajaa,
hrrr,

hrr, hrr

yhdistäen kaikkeutemme ensi kertaa silmän ja korvan

[36]

Ja Tammelta vähemmistössä Venäjän tosirunoilijat tietysti vielä
silloin nousi kääntäjien protestiarmeija kertomaan
runouden punikit kasvamaan itsareiden parvekehypyjen
banderilloihin aina Majakovskiin asti juuri jokin

aika ennen benjihyppyjä, kun runoudella vielä oli jalansijaa
itse vuoristoelämän kunniakkaassa kyljessä, oi ettemme
putoaisi, minä isäni kanssa kerran käänsimme pari Mandelstamin
runoa tähtitaivaan kristallista ja pääsin Helsinginsanomaan

sotaa ja sen rintamia kiertämättä silti, oli keltainen
päivä kunniakkaan lehden ja Hemingway oli jo ampunut itsensä
Key Westiin

ja porttikieltorunoilijat olivat jo siirrelleet historian
alkujaan, aina oli joku, jonka kaikki muistivat ja joka itse
ei muistanut ketään, ja Seilonen seilasi ja hoiti yksin koko
Parnasson kirjallisuuspalstan, mutta nyt on

kansa menettänyt sivistyksensä, eikä kansansivistyskutsumusta
enää ole ja uutistoimisto saapuu kotiin saman nimisenä kuin
Parnasso ja tosi vanha kirjallisuuden ystävä heittää sen
nurkkaan, olen kuullut, olen antanut itseni kuulla,

olen lukenut lehdestä tämän, ja ilmeisesti asia on tullut
kuulluksi, jos halutaan niin sanoa

[37]

Ikuisuus ei herää helpolla ajatusteni suuntalaulut voivat
viettää rinteen pois,

kulkue joskus

aikaan saatu, marssi kolisi ja aiheutti vessantungoksen

lehdistössä, pyörien kymmenen vuotta lyijyä eetteriin
samasta aiheesta: meitä oli lopulta kolme: keskusta
demarit ja kokoomus,

kuin Tulipäää jonka kässäriä auringon
kultainen kaasi ja Honkasalo ja Lassila soivat kuin
feminismin katkennut jalka, ja uhrina
mutruileva mies yksinäisen illan,

kuka

muistaa Lindstenin maksamattoman kalavelan, Harhaman
tekijän ainoan tutkijan, olisivat
jotkut toisetkin osanneet sen tehdä, pyörien kuin kauriinnahkai-
set takapuolet ja hermojen nauhat tuskin riittäneet

kun Leo alas portaita potkittiin
olin nimeni arvoinen vasta minä

[38]

50-luvun temppuja eteisessään
sylkee Ikuisuus-etanamme kuuntelen
merihevosta Olli Lyytikäisen piirtämää
Mallanderin läpivalikoista olemattomuuden
tiiltä, ja jos tämä mitta sallisi teosanalyysin niin
läheiseen silmään sanoisin: on heitä jotka vielä uskovat
yhteiskunnan ikuiseen paluuseen missä olit Tarvaspäässä
matineassa Ollista kun Lyytikäinen kuoli, kysyy S. Gainborough tässä
yön lintulaudan sankarina
ja taustat hävisivät ikuisuuteen ja vaivainen kaikki
kokee ja suu puhuu kaikessa ja luojaansa kiittää
muistikirjaa piirtää: lausumatonta tabua kuin
Sarratoga Trunk,
kuulen matineasta
poistuneiden äänet: minkä me sille voimme, meillä pitäisi
olla sanakirja ja kuka enää kertaakaan turhaan
lausuu E. N. Setälän nimeä

[39]

Puhuttiin että venäläiset ostavat Kappelin ja Kulmakahvilan nuori polvi osti Saarikosken tehden siitä maisterin tutkinrossa reputtaneen hutiloijan ja varaten itselleen copyrightit, kuin nykyiskansain aitiviholliset jotka koulussani eivät koskaan

haaskanneet aikaa muuhun kuin muka-ulkolaiseen kirjallisuuteen, minä luin aina ”käännöskirjallisuutta” mutta suuremmat kaupat itsensä kanssa menivät muihin ismeihin ja loppujen lopuksi syntyi gurujen leegio jotka aina tulivat rannikolle pikkukaupungeista, ei kuitenkaan Hämeestä; joistain tuli lempeämpiä kuten Sorsakoski ja Juice, joistain tuli kansainvälisen kovia ja raudan lujia kuten Kirka ja Muska, mutta suuria taloja joita

aina ihailimme Helsingin keskustassa ei ole enää, ne myytiin jo pois, eikä lyijykyniä enää ole, eikä kumeja enää saa ostaa Temposta, joka on ei kirjoitus-, vaan tietokoneen merkki, jonka iloinen ääni korjaa Windowsiksi; nyt illalla

suuri höyrylaiva, jota epäröin sen syntymisen vuoksi, kuin nopeata autoa, toittottaa rasavillejään muka kaupungilta osoittamaan, että me lähemme nyt, ja rasvoittaa

hajullaan ja polttoöljyn epäterveellisellä katkulla kaikki merelle päin antavat katajanokkalaiset ikkunat, sellainen oli maailma Suomessa kello kuusi

[40]

Päiväsaikaan asuin kaupunkeja, Turku oli apukone
tärkeätä oli saada väri ja selko ilmasta jättää
se häilymään
silloin vielä olemassaolevan

merimuseon meripihalle, kenties se räjähtäisi kuin
pääni, mutta paperi antoi luvan aapisten
taipua, oikea tunteettomuuden tiede vallitsi suruton
kuin kaupunkilainen itsekseen tulemassa piittaamaton Vennamosta mitään

tietämätön epäempaattinen antisosialisti, ja silloin jo joku
"hullu" espanjalainen esitti suunnitelman Helsingin, Suomen
ensimmäisen kaksoiskaupungin silloittamisesta, äiti
kirjoitti Moskovasta ja sanoi: Täällä on rauhallista, voimme

kävellä baletista kotiin, miliisi suojelee meitä, valtion
kasvu oli siellä missä oli lehmuksia ja poppeleita
missä lapsuuden ja miehuuden tuju tuuleton rauha ihan
inspiraationsa nouti, kesään korkeaan kasvoin kun kirjoitin
itseäni ikkunasta irti. Ja vallanpitäjät kehuivat vahingossa

itseään ja nuori demarius ja kokoontumisen ihme
Landströmien kulttuurikodissa missä esitin kirjailijaa ja
annoin rouvalle lahjaksi vihjeen: "Luekaa Mallet-
Jorin romaani *Maan alla*, se on parempi kuin Françoise Sagan", moni syntyi

silloin ja aina joku tiesi jonkun kirjan, mutta minulle ne
olivat syntyneet kirjakaupoissa jossa ne oli synnytetty
painettu ja nidottu, mutta nyt tuli äänten loppu
ja Oolannin sota oli oleva kauhea ja ulkomaalaiset tuleva kuin
Suomenlinnaa ja maaseutu suhista ja tietullit

täytyä mielikuvista ajan...

[41]

Kuin kivi kiveen luontoon paineen kuin huvilat huviloihin
tunkeutuvat maahan rahojen vedet sisäinen vastaus on kuva maa
ryöstetty kuin nuoruus kapitalismin perinteet
aina jälkeläisten sanat

etsii, ja löytää, olen

kuvien siirtäjä, luon aikaan
järjen mustaa savua aina ollutta koskaan periksi antamatonta

niin kuin arkiruskea kravatti astuu arkeen ristien vuodet
kainalossaan tämä käärö

on köyhyys

palkein kuin taivasharmaa taivaanhermon viimeinen kun
Alvar Aallon karrella piste iin päällä näkee hulluuden:
että on aina neuvottelu päällä,

autolla ajaa

Jyväskylän yliopiston portaita on nautinto teille kertoa siitä

[42]

Äänet tulevat läheltä ja kaukaa, enää ei ole mitään
itselleen kuuluvaa, olen maalitaulu, joku tulee
ja menee ja valtaa Vanhan nousee asiansa puolesta itseään

vastaan, mutta minä en ole siellä, minä kuljen pitkin tunnelia
ja menen ehkä Palokunnan talon ravintolaan kuten ennen menin
Polille soittamaan selloa, mutta josta sieltäkin sain potkut
koska vaadin palkkaa, nyt olen pyyteetön ja kuvittelen miltä

sen espanjalaisen arkkitehdin suunnitelma tuonne yli Korkeasaaren
johtavalle tielle siltana nousevana näyttäisi, minun
lauseeni on pitkä ja valoisa, mutta sitten alkaa ahdistaa: millä
oikeudella kaikki puhuvat, ottavat pois luonnon, muuttavat

runouden ja nyt alan lukea Arto Mellerin *Pete Q:ta* ja *Sirkus
Finlandiaa*, ei olisi pitänyt keksiä nimeä Finlandia Arto
siitä sen juuri kauppiaat saivat, millä oikeudella
jesuiitta ehkä arkkitehti, espanjalainen edes

puhuu tuollaisia, kenties kostoksi ja vanhaa minää
tilille tehdäkseni menenkin sunnuntaina
Suomenlinna, ellen jo matkalla sinne
kuole ikävään, ei vielä en kuole ikävään, vielä minulla

on muutamia Jean D'Arceja edessä, lypsää, jotka
kestävät minua

[43]

Jossain elämässä alhaalla Aallon rakennusten äidin maito kuin tiili, politiikan Finlandiatalo monta vuotta nimetön läpihuudatusten lähestymättömät poliisit kuin taidemainokset olivat julkiset, yksimuotoisuus

kuin tunnustukset jääneet sisään jossain elämässä alhaalla ja syvällä kun oli vielä rintaman vaihtoja, urheilun aikaan minä todistin imeytyväni uneen kaukalon kulmalla

isä tulkitsi venäläisiä kiekkoilijoihin ja sain lahjaksi pähkinäpuisen mailan ja nilkkasuojukset

punavalojen akilleuslapsena yhdyin ääneen ja maailma soi fifty-sixty kun kumahti Sukselaisen nahkainen patarumpu ja halkesi pressiklubi tupakan savuun ja

toimittajat siellä katsoivat kirjailijoita kuin eläimiä ja tapettiin monta Mukkaa, joista kerro en, koska en käynyt siellä koskaan, vain tiesin mitä oli, mitä ei, ja muistan tämän

kaiken, senkin, kun isä jostain kaukaa sanoi:
"Sinä olet seurustellut vähän väärien kanssa" ja heti perään kuin lepyttäen: "Jos minulla olisi ollut sinun ulkomuoto, olisin menestynyt paljon paremmin urallani."

[44]

Maa huutaa alhaalta kuin jugoslavalainen
suu täynnä multaa, monasti paennut, nousee ylös,
kulta kiiltää: me emme kuole koskaan,
mutta jos kuolemme, vanhoiksi emme elä eikä

yhtään suurempaa Pyhää Teresaa ole koskaan asunut
täällä missä kuuluu vanhojen puutalojen koiran haukunta ja

kuolee Hursti, syntyy uusi yksikkö, pienoinen, on
täällä kaikki tietävä ja nauretaan ulos niin kuin Leino ja
Kivi, ja vaikka kuinka monta heikolla
jäällä soi puhelinvastaajassa rauhan ajan

jäädytys vanhainkodin virkain valitukset
hajuista, kun koiran koppi on demareiden koppi voimaton,
om. Kokkonen, näkisittepä, näkisittepä hyvän elämän

kuinka hitaasti nyt suonissanne kääntyy kalkki

kuluttua sadan vuoden esi-isämmeikin takautuvasti
meitä kiittävät ja puhtaasti elävät taivaassaan eduskuntatalon portailla
seisten

[45]

Onko jossain talo yhteiskunta isot pilvet piirtää
liikerakennuksen, aurinko on kuin keltainen
elokuva, juoni joka jää kesken, olen varma sen hyvästä alusta se on

ikuiseen rauhaan Turun Taidemuseon Aurakadun pientareelle
laskeutunut sinisen kukan uni

minä lahjoitin sen ilmaiseksi; on Suomi kaukana pohjoisessa
minä vangitsin hyppelevät hiiret hetkeen, jota ihmiset eivät näe,
minun sanoissani on maksaläikkien luita ja kaikki se mitä ei
näe on minulle olemassa,

eikä abstrakti taide ole
saapunutkaan Suomeen
ensin on taiteen tosioloinen pitkä
kylmä selkä

eikä sen jälkeen ole koskaan

[46]

Tuntematon vastustaja, avustajanaan laulu, peili ja mikä hyvänsä sana, joka toimii vertauskuvana lukijan armoilla, jonka otsaan

saan kirjoittaa kaiken, sytyttäen tulen harhailevaan tietoon

maailman tupakkaan: objekti-alkuhuuto jossain täytynyt syöksynyt uuden sukupolven

seuralaiskeskeni ääni, saavuttamaton aika, ja olivatko missään maassa koskaan Tuntemattomat kuin Grand Old

Maneja, viheliäisiksi yhteiskunnan sanktioon sopivissa kritiikeissä, ulottumattomien

tyyneyksien virkamiesaika ei häiriintyä saa, oi lasikaapissa vasta aikanne koittaa, pihan perällä jossain missä

linja-autojen ulottumattomissa oman markkinanne epäsuosiossa elävät Itä-Suomen lordien saatot ja saattojoukot:

ja olen yllättävästi minä kutsuttu opettamaan taidetta, en koko Suomen kansalle, johon

yleinen mielipide tarttuu kuin keuhkotauti pisaratartunana nyt jo kotona naurattaa

aikuisopiston lukioon pääsy ja kas kun minä palaan uuteen vanhoihin neuvoin ja teille kaikkien teidän kasvienne nimet kerron

[47]

Kun kesä oli tullut minä jäljittelin korkeutta, pidin
silmä auki kuin ikkunaa, minulla oli kaikki, mutta ei vielä
itse keksittyä kieltä, tai oli se kieli, mutta se piti aina
uudestaan puhua, luoda, sanoa hetimiten likipitään

samaksi kuin juuri äsken tapahtunut, ja olin aina tapahtumista
jäljessä, ja vähitellen tunsin läänin synnyn läänin tulon
itseeni, menon ohi, ja käteni oli hetken kuin

se Agricolan patsas Tuomiokirkon seinällä, ja ymmärsin

hyvin Klingen ja muut juhlapuhujat, jotka olivat kuin käkikellot

mutta en minä, me kaikki tulimme muurilta ulos erilaisessa

järjestyksessä, ja minä ymmärsin historian uudelleen kirjoittajat
niin hyvin että olin aina heti uusien asioiden parissa intoa täynnä

[48]

Tavoitteeni halkesi ja olin täynnä vanhauskoisen bensiiniä
jolla oli ajettava seudulle jolta ei enää pääsisi pois. Minä

istuin kirkonkylän baariin ja tilasin köttfärssiä ja
odotin, että syntymäpäiväni pian tulisivat

tai ymmärtäisin linnut jotka lensivät uusmaalaisen joen yli, jolla
ei onneksi ollut minulle nimikylttiä. Ne tunkivat tunteitteni ali ja

yli ja minun autoni odotti aina jossain kulman takana ja viisitoista
minuuttiset olivat Porkkalan vuosia täynnä ja hetken

päästä ajoin takaisin Päämajaan, missä kaikki tekstit, ennen
kuulumattomat kuin Jussi Kylätaskun huudot,

olivat paperilla kuin löydettyjen hiekkamaiden alla paperille heitettyt kivet

[49]

Ihmiset kulkivat tiedon portaita, ja olivat jo hankki-
neet tutkinnon ja valssasivat sen rapussa entiseen malliin jo
toisellakin jalalla ja pian näkisivät pienen oven ja pul-
lahtaisivat sisään tuttuun huoneeseen, haistaisivat ja

sanoisivat vaikka: tämä on anomaalisen deprivaation tulkki,
laitapuolen kirjailija lähes tarpeeton meidän aikanamme, tai:
no näitä riittää, olen lukenut tästä ajatusmaailmasta, minä

havahduin elintason ja elämän tasojen erilaisiin mahdollisuuksiin

ja otin itseeni kaikki niittyjen sattumat kummut joihin putoaisi,
ja halusin tuntea elämän jokaisen nousemisen riemun, sillä

oli syntymäni päivä, kuten tänään,
mutta se ei koskaan saisi olla kaikki, numerot jotka olivat
numeroita nopeasti, olivat vain pankkikortteja
varten ja kun niitä työnsi, seinään

Pohjanpää oli kuin huuto ja kaksi vanhaa
vanhaa varista, joista oli päästävä kauas

jo kesäkuussa

[50]

Tiedon tarkkuus ei ollut muisto, minä unohdin itseni ja muut,
kiidin pitkin lyhintä matkaa, jonka melkein kuulin
sanana, niin totena, että se oli kuin oma kieli, ja tapasin
rautalankahartiaisen lääkärin joka oli suorittanut tutkinnon ja

saanut puhevamman,
se oli kuin kohtalo ja otin osaa, ja kun hän lähti vasta
tunsin tulleeeni hyväksytyjen seutuun ja purin sanat jotka
olivat käärössä paketissa niin välilliset että

niitä olisi ollut helppo myydä markkinoille, ja niin
niitä myytiinkin, "Minulla ei tänään ole vastaanottoa",
sanoi lääkäri leikkisästi, "Tänään on vapaapäivä, saanko ottaa
vielä yhden oluen, jos kerran kuuntelet minua noin ystävällisesti";

taiteilijat ja teokset olivat hänellekin hänen omien ajatustensa
kirjoista kaavailtuja jatkeita, ja minä riemuitsin oman
sulavan elohopeani karkaamista erisuuntaisiin sanoihini ja
sitä ettei kukaan muu ymmärtänyt minun tähtieni olevia oloja jotka

olivat pitkiä sarjoja kertosaiteiden lauluja ja
tarkoitukseni oli vain purkaa helmiä takaisin pöydälle, niin että
sanat ja niiden tausta erottuisivat selvästi kuin mustalta
bakeliitilta, ja sanoin: "Kalervo Palsa, se punaisen

lihan syöjä, maalasi sydämiä, etkö tunne", me istuimme
ravintolassa, ja hän, ajattelin minä, menetetty sielu,

viittasi kattoon ja sanoi: "Tuo lienee kai Saarisen maalaus."

[51]

Minä puhuin itselleni kuoppia, kun käänsin pääni, nyt en enää muista, en voi matkia vuosikymmeniä, olinko tämän vai tämän näköinen, ja kun ei ole sanojakaan, on yritettävä jotain

muuta, mitähän intiaanit keksivät tehdä kun pirulliset valkonaamat hyökkäsivät (ennen joutumistaan reservaatteihin, ennen kuin syntyivät foucaultit, derridat deleuzet ja muut kirjallisen henkimaailmamme nykyiset konquistadorit)

katselin Roiskin baaria ja tunsin sen keltaisen helvetin, ja suhahdin itseeni kaikki Vennamon kiroukset, saatte uskoa, että olin täynnä jotain merkitystä, yhtä vahvaa nestettä sydämessä ilman sanoja kuin uusarkkiatri Juvan tai Wikbergin koulitut

puheet tilattuina juhlapäivinä – ja enemmänkin; ja muistin puhuneeni teatterin johtajalle, Öhmannille, jotain kulttuurisesti kriittistä (eikä siitä leegiosta

jolle elävässä tilanteessa elävänä heilutin ohjeitani puuttunut myöskään Veikko Tyrväinen, jolle toivoin tekstiin hidastumista, Otavasta puhumattakaan)

kun intiaanit jähmettyivät, minä keksin toiston idiottihumorin
ja Speden kaikki metkut
niin että pelästyivät valkonaamat tieteen alttarilta alkoivat ampua, kateellisina
tunteilleni jotka näemmä

olivat aitoja joskin puhekyvyttömiä

[52]

Historia oli eilen, ja nyt Brahe saisi tietää enemmän,
kertoisin joet uusine leikkeneen, ja Miliza
Korjus olisi hiljaa kun Topelius ymmärtäisi hetkeni
tulleen eikä enää puhuisi Turun linnan tontusta,

olihan siitä tehty näytelmäkin, ja antaisi
vuoron minulle, se vaan kesti tämä filosofian luominen, kun sanat
katkeilivat ja muistuttivat kevätsadetta märkiä ruohoja ja
monia autoajoja, aika pysähtyi kun kirjoitin

niitä ja aina jokin kuva tai risahdus oli kurki joka rikkoi
hiljaisuuden ja muutti ajatuksen suuntaa, kaikki oli niin
vapaata ja sivu oli täysin tyhjä ja hiekka kulkematon
ja olin painostushellä ja uhkasin jo otsallani maailmaa

vaikka toisten mieleen se olikin pelkkää rikkomista ja he
puhuivat tajunnasta, johon kaikkea verrattiin, ja he puhuivat
mitasta yhteismitasta yhteismitattomuudesta ja sanoivat
sen tuhannesti ja kiipesivät niin monia portaita

ylös taloon että heistä alkoi tuntua että eläimetkin oli
täällä palsamoitu ja sen jälkeen he alkoivat pohtia omalle

kirjallisuudelleen

isoja palkintoja

[53]

Nostalgioiden nopea vesihöyry (jostakinhan tämä on taas aina uudestaan alettava) hämää tai on hämärä, mutta merkitys saa kimmokkeen edellisestä, ne tulevat taas hyökkäävät kuin Liittoutuneet Siviilisodassa eli että "rauhan aika on vaikein kestää" silloin tehdään

suurimmat virheet, sanoi Koskenniemi-apostoli uuden ajan T. Anhava, kuinka sinä nyt pärjääät, kuinka sinä sitten pärjääät, "kun minä täältä erkanen ei täällä ole enää ketään"

Tammesta

minuun katsoo nuorten kirjailijoiden apinateologi, sanoo "minä tulin hyvin surulliseksi" mutta "meillä vaaditaan

dialogia" viihdejoukossa George De Godzinsky nyt soittaa ja hänen sisarensa toimii ja on nopea vesihöyry nostalgioiden kertomuksessa, ja taas herätän uteliaisuutta olemalla olemassa kuin vetäytymisen tehdas, on höyry erilaista

kuin tahdonvoimalla tehtyjen elämä

sisäpoliittisissa maajoukoissa

kuolevat karpäset kuin luodit

ekshibitionismi, karpäset, hyönteiset, shrapnellit

kellareiden äänet juoksemaan pakoon teihin joissa oppipoikien alitajuisuus tekee selvää

[54]

Oman vaihtoehtoni herätteet olivat portteja jotka
maailma huomasi vaikka olisi pitänyt alkaa A:sta tai B:stä,
mutta kun kuljin ja luin Nerudaa pääsin itseni

tasalle, onnellisella hiekkarannalla parinkymmenen matkan
päässä etelästä, olin vai itseni sisällä, mutta rannalla
oli paljon sulamattomia luita kuolleita eläimiä
ja nämä seudut olivat kalliimpia kun niitä ei turistien

vuoksi ollut korjattu pois. Kaikkia asioita hoitivat lait,
jotka lisääntyivät, kuin aallot, ja kivet
huusivat tuulessa enää vaimeammin: me haluamme takaisin kouluun
me haluamme mukavamman isän, me emme halua sitaatteja

tuhatkertaista labyrinttia, ja otin laukusta kirjan – Octavio
Pazin *Labyrintin*, johon oli piilotettu kansalaisen
abc-kirja väärinpäin kirjoitettuna, kätkin sen sieluun
ettei lääkäri tulisi ja sanoisi: sehän on mukavaan muotoon kir-

joitettua sosiologiaa, niin: ja varmaan julkaistu

yliopiston karjapainossa, yritin minä,
pidin nykyhetken puolta, päässäni pyöri rullatehdas eivätkä
ne oikeastaan olleet edes muistoja

[55]

Minä kirjoitan heidän lahjojensa epäselvällä käsialalla
nimen, etteivät he tietäisi kuka sen on lähettänyt:

mitä vähemmän riittää

sitä parempi on tieto tuntemattomista, ja kunniasanat jäävät
varjokkaat, olen seudun etukirjeenvaihtaja ja

juuri nyt eräs kirjailija minua tuijottaa, päivien äänet
menevät sijoiltaan kuin kliseinen ura, Iberossa yhä
myydään marqueritaa ja jokaisessa kodissa on nuoruuden
innon erehdyksenä ilkeitä jalkatyynyjä, joiden arvon sota punnitsee
marokkolaiset itse ovat tulematta tänne

näin mukauttaen minunkin tahtoni. Enemmistöjen vähyys
ei koskaan ollut paikalla, niin kuin Paavi sen
kerto:

machoitalialaista syntyperää itsekkin

On Pehmeys! kun liito-oravat ja robinsonit
 kiipeävät uusaulangon torniin ja sanovat Skeeman: te
 olette kilpailijoitani mutta myös ystäviäni, on
 ahdasmielisyysden laulu, kehityksen viimeinen ripe härnäävä
 leikkaus sirppikiveen katalan
 matkan kokkariläikän viimeinen
 hyödyttömyys, aito, kun tulee Irving ja
 kertoo: minäkin punastuin tyttöjä kun olin
 nuori on uusapostolien kaikkiallinen hätä ja
 samastusidentiteettien sarasvuomatinean kaipuu, on uus-
 pehmeys ja kovuus kun poliitikot jarruttavat
 yli vanhuksen kun erikoistaksien taksikuskit jättävät
 sokeat vanhukset seisomaan kuumaan aurinkoon
 oudon keskuksen määräyksestä: Iran (kun vielä)
 painaa nappia ja tämä kaikki on (vielä) pientä, mä itse
 kun elää haluun, kun olen nuori kansa tulevaisuutta
 vailla ja itää, mutta varsinkin Ibiza mitä
 keikkunutta kikkareta eivät
 poliitikot perustele puuttuvalla äänellään: on
 Bergström, jota ei kutsuta enää, joka
 sanoo poliittiset aivot tutkimuksenkin mukaan
 elävät arvotyhjiössä jonka sitten saavat
 valtiolta, on laulu pikemminkin itse tyhjä
 turha puhua arvotyhjiöstä sosiaaliministerin kanssa keskiviikkona tai
 hänestä laulua tehdä kaikille seinille sillä hän ei koskaan
 maalaa selän taakse puhuvaa odottavaa laivaa ja satamassa
 äänestäjät ovat vapaat

[57]

Ei ollut muuta kuin tämä herääminen, tyvi luusta josta
käsitteet olivat, veren jäljitys, joka oli paha sana,
kylmille tuntuille juosten totesin
säilyneeni kuin verihiukkaset ja kylmän sodan Ossobucco

olisi jo sanana liikaa, mutta minun oli käsiteltävä sitä kuin
Venäjän alla säilynyttä maata, kuin vuosikymmenessä yhtä ja
toista alkanutta kesää, ja sen jälkeen kajautettava lauseeni

joka sai kulkea ristiin pitkin seiniksi muodostuvia korvan
siltoja, minun oli eläydyttävä tavallani omien
korvieni kannaslauluihin, koska verisuonet ja Saimaan kanava
pitivät hydyttävää ääntä ja Suomea alettaisiin kohta

muuten verrata Japaniin: takanani koko kaarna-aika: papyrykselle
itsensä luovineet vallanpitäjään intellektuaaliset
kirjurit, kaikki Rautalammen kirjoittajat, kirjailijat,

kaikki kirjailijat täällä

[58]

löysin
maailman postikorttiin
mahtumattoman: alussa maailma
oli kuva ja minä sanoin: minkä taiteilijan maailma minussa
menettikään: jättivät minut yksin ihmisten hälinäkentaurioiden

kausaalikentällä kaikki uhriensa kimpussa
dialogejaan harkitsemaan menneet, kunnes veroväestön Herodes-
hallitus ilmoittaa synttäreille kirjan julkistamistilaisuuteen:

muotit ovat valmiit,
mutta älä tule tänne
itseäsi kiusaamaan, sinun laulusi loppuivat

80-luvulla, nyt on uusvihreä linjaus
ja otetaan toisetkin ihmiset hyvinvointivaltioon huomioon,
kirjallisuus kuin Kuosmasen laulu abortista,
mikä ilo meille, kun on lupa kirjoittaa, kirjoittaa

ja vielä kerran ponnistettuaan he, he kukin, synnyttivät

taholla, muuttivat nimensä snellmanneiksi, kaikki, koko maa

[59]

Kuinka tuoksun tunnelissa voisi asua musta väri, pelko
tai kolahtus avaimeton kolina, jonka kuulin, kuin
maailman avautuminen ja sulkeutuminen, ja sen tuloksena
tämä pitkä runoelma, syynä outo kuljetus, että meidät

vietäisiin voitettujen torille yhdellä
taikasanalla, että oikeiston käytöstä poistettaisiin
nämä verbit tuloksena mielimaailman kivulias
miehitys ja kristalliyön pelko –

vain aavistamalla yliopiston klassillisen kirkkauden kuin
kevään loin pastoraalini tilaan toisen
samanlaisen, kuten on tapana kaiken oppimisen synnyssä

ensivaikutelmiemme ainoudessa tai Isabel Allenden puutarhoissa
olin vierailija, kuin atropiini laajentuneessa silmässä juokсутin airutta
kuten taiteilijat aina hämmästyneiden

keisareiden edessä päitä lautasilla väärinä aikoinamme

[60]

Siemenen sisällä rintamakirjeenvaihtajana itiö kehittyi,
sokean arvauslaulu tuhansista nimistä, odottelee
painoon menoa, ja niin aika muuttuu,

isoäidin

olemuksesta syntyy kuula tai sireeni: Hitler-Lehto
kävi täällä, kymmenet kävivät, mutta kuka

Marski, vielä tänäänkään, tietää, ettei hän antanut,
edes

pöytää, Standerskjöldille, sanoi:

”Ta tvá”; aatteiden tolu pesee jumalallista

Lermontov-pöytäni jossa papereisen järjestys
”putoaa” venäjän kielessä, ”rajoitta-
mattomaan vapauteen” – ja äiti, arki-
maailman ensimmäinen britti Turusta syntynyt
ruumistumaksi synnytti minut kuin R. Polanskin

rimpuilemassa suuaukkojen ja imperialististen entisten

historiain palauttamiseen jokaiseen Ihmis-Pekkaan

[61]

Arkeen soveltuvin herättävin lausein, mielen kansanedustajat eivät ole aloitteita, silti harkittuja varjoja mielen valosta, kuin puhelinpöytä tai koiran haukahuksia maailmani muuttuvassa runoudessa, täällä Jyrki päivää,

vaikka tunsin hänet, asiallisen henkilön kaukaa, ei ole koskaan pahaksi demonstroida uutta päivää ja hän sanoo: sinä se osaat pitää itsesi tuoreena, ja saat asiat näyttämään uusilta, koska esittäydyt joka päivä uudelleen, mutta joillekin se on kautta rantain etenemistä

kuin Robbe-Grilletin alku, uusi Aatami Afrikassa, sielullisen heikkouden outoa tajunnan moreenia, uuden kirjallisuuden alku
myös demareille vaikea, kuten sanoi

A. Salo kymmenen metriä kustantajalle metri lehteen, kukapa täällä naapurinsa tuntisi, tämä maa muistomerkkien maa jossa kuuluisia patsaita löydetään yksityispihoilta, eikä kukaan ole nähnyt kyyhkysten pentuja, koska ne ovat oleva poikasinakin niin suuria, isopäisiä, sääliksi tulee olla sellaisena Suomessa, kaukana, kaukana

lämmöstä

[62]

Ulkopuolelle jäävät osat, monet, joita et näe,
takaosat, yöt alitajunnan kabbalat rikkovat lain,
äkkinähdyt, melkein unohdetut,
väärät syytteet yökellot väärän äänen kuulijalle

maanpäällisin raikuvin tuskanhuudoin: se on se kaksinkertainen
työ, alkanut jostain Ruotsin ja Venäjän puristuksesta, joka
väittää vastaan, joka muuttaa heti mieltään kun oikeaksi
todistetaan: jokin roso

minussa ja sinussa, kun kaikki ei ole niin tasaista ja saunassa

oven pielessä on kuumailmavasara, josta uusi tulija
heittää löylynsä, saat olla ja pitää varasi
sinun on saatava suusi auki ettet kärvenny tai
tee itsestäsi pelottavan karvaista kun kaikki

huonot puolet tuottavat pieniä runoja etkä ole siili,
mutta nyt et vielä tiedä kuinka paljon maailma joka
puolelta voi kaatua päällesi: on sinussa sama

kuin Suomessa: mene naimisiin EU:n kanssa, liity,
puhu ETYK:istä kun aika on, pysy nuorena
elä, älä ajattele kuolemaa, pienessä
ohjelmatoimistossasi tee johtopäätökset ja usko siihen

mitä toiset sinusta sanovat, se on se sinun sininen puolesi jolle tarvitset
tilaa ja jolle elämäsi sininen laatu aika tarvitsee tilaa

[63]

Romaanin muoto erilaisena ajatuksena tuttu jo kaukaa, tuhat
hävinnyttä vihkoa ja tuulen välinpitämättömyyttä, sokeutta
johon salakuljettua kaikki ja koko ajan minä puhun
Alex Matsonin teorioista, ne roikkuvat mukana kunnes

törmään lukijaan tai johonkin ajattelijaan joita tulee yhä enemmän

mikä on hyvää kirjallisuutta, en vielä menetä uskoani ylä-
ilmoihin, mutta en ole ylpeä, lennä niitä etsimään
pahan mustan juuren luota, en aseta suklaaseen pippuria, ole
leikkisä: sen modanimuoto on omani ja se vain lentää ohitseni

maailmana, jolla on monta nimeä ja se joka minulle on vain
tuttu tunne, niin kuin lähdettä tai peiliä etsivälle yhtäkkiä sanottaisiin,
teidän stanzanne ovat hyvät, jättäkää kaikki etsiminen
olkaa kuin aurinko joka kiertää teitä joka ruskettaa meidät
otsoni-ihmiset laulamaan sanan sanalta joukossa kerkeästi

sanat ovat lapsiani ja merkitsevät itselleen ihmistä enemmän kuin

ihminen on niille sana

[64]

Kalevalan kivi ei hiljaa enää paisunut se oli
siru, uushelmien myrskyjen ja urheilun rikosilmoistusten
ja tammilattian välissä puhuu kansanedustaja kauniisti

Venäjältä, demokratiasta, mutta tämä on
märkien historiasateiden olleiden eikä enää koskaan
tulevien satujen loppu, kun passi on hävinnyt ja
edellisen umpeenmeno aika oli 2004.

Tämä on

selkänikamani asento ja paha tarkoittamattoman tai tylyn
toiseuden vastaus tai kabbala, kabbala, johon ehkä nyt siirryt, kun
Gazalla on sukuriita kun tutkimuselokuvat ovat korvanneet
kaiken ja televisiosta – tuosta kansantuotteesta, joka

esti ikävystymisen ja antoi toivetta – puuttuu
kaikki kunnan elokuvat, kun pelko on sitä että Hitchcockia tulee vasta
yöllä, ja kun Espoon Solnan urheilukeskus

palaa ja poliisi tutkii onko se tahallaan syytetty ja TV:n
toimittajat yhdessä Hesarin toimittajien
kanssa menevät tiimiin ja lunastavat koko onnettomuuden ja Mailer

kirjoittaa *Huoran historiaansa* ja kun Jeesus oli poika kun
Brownia ei saada Otavaan nostamaan myyntiä on tappio
käynyt liikemiesten kauppakoulussa ja opistossa ja yli-
opistossa on eroa kun Eduskunta on riistänyt tieteen

[65]

Minä haistan puita niihin on kätkettynä tuoksu, riittää
kun kuljen Annan tai Eerikin kadun, on samantekevää onko
sinun hänen tai jonkun tutun liike vielä toiminnassa

vai ei, se on: äänet muistiini sorvataan
kun kuvat liikahtavat ja Inari myy amerikkalaisille venäläisiä
ikoneja ja suunnittelee kuten liikemiehet aina jotain

uutta Kalevalaa, sanoo kenties: minä projektin itseni
Vihtiin tai Järvenpäähän, perustan sinne korumaailman tai uuden
Kalevalan, mitä minä sanoin, olen löytänyt uuden

rodun samanlaisia ihmisiä, jotka eivät puhu samoin, mutta ei –
kallistavat korvansa minulta ja jotka tekevät samoin, ja minä
menen sisään olen heidän tekojensa ei-uskoja

[66]

Panen ihmisiä yhteyksiinsä perunamaan reunalla
metsikön yllä
laukaisuyhteys taivaaseen ja viesti yön ja yön
numero, iskelmälaulaja odottaa

miestään kotiin, auton ääni on unelma ajatuksesta joka
meillä on, sade on sivujoki ja luen äärettömän seudun pitkäikäisin-
tä runoani, hesalaisesta joka oli joutunut mittailemaan,
mutta yhtäkkiä naapurit olivat kadonneet

tunteistaan pois, kulkurin kaksiosaiset sanat ilkamoivat
”tyhjiydellään”, olin aseistettu pohjalainen ylämökkin
logonomi, kaukaa näin ajatelleeni, värikkäät lupiinit putosivat
vinoon sadetuudessa

ja taivas oli tukkoinen ja kaarnat kostuivat, mustat, etäiset

[67]

Savuina taikalauluina ääni kuljeskelee kohti toista
äärimmäisyyttä, vieras musiikkikappale etsiyty kummulle

ja laaksolle kuin yö autiolla vuorella, aluksi ei ollut mitään, mutta
pimeyden kuuluttajat sisukkaasti kuin laatikkopäiset

tangolaulajat pitivät kiinni mikrofonista ja lauloivat laulunsa
turkoosiin toriin, jonka puuomainen maidon kylmä

väreilee, ääni ahdistaa teidät nurkkaan kuin Pentti Saaritsan tekosyky
jota pitkin voi kulkea ja aavistaa, he tapaavat toisensa sinä yönä

eivätkä enää lue Quevaran päiväkirjaa, valo räsähtää vanhaksi,
niin äänikin, epä-kalevalainen, epä-raamattumainen, itsensä

romaanista löytää kansakunnan nuoruus, on huhtikuu, ja neonvaloinen
lamppu sokaisee silmän, sen voi sekoittaa antikvariaattiin

ja kalakauppiaan rihkamakesäkuuhun, niin arkipäiväiseen,
arkipäiväiseen,

siitä sait, älä herää, anna puiston olla, siinä näit:
hevosilla kohti tankkeja, ei siitä mitään tule

[68]

on taivaan kappale vankimieli, on
valaiden keikistely hajuvesimiljonäärien peili-
saleissa ja Leo Lindstenin tekijänoikeus-
maksut Tulipäästä maksamatta, on kaikki niinkuin olen

kuullut asetettu lähelle toisiaan ja on itseni
vedetty pois, elämän ulkopuolelle kylmään istumaan
kuin ensimmäinen tennistuomari joka vielä istui
keskellä kentää, ja rehellisyyden nimissä

kauhulla siitä kertoo Mertaranta: että silloin
poika vielä nukahti, on tavukulu ja paljon
puhtaaksi kirjoittamista, että joku kestäisi
tavujen painon, on katot ihmisten väärin

rakennetut muuten pudonneet elävien niskaan ja kuollut
pari, on kirjallisuus naurujen väärsti jossa aina käy
toisin päin kuin urheilukilpailussa: itse tekijä
saa kaivaa oman kuoppansa, on omakustanteitten

hajurako ja kuolleet ovat Firenzen Medicit ja Otavan aika on viihtyä
maan päällä pudota taivaalta kuin Nasan
repeytynyt venttiili ”joka kyllä kestää,
uskomme” ja insinöörit sanoavat, ”luotan

asian tuntijoihin” ja on kirja, jolla menee hyvin, ja kirjallisuus,
jolla huonosti, Dante unohdettu ja tanssi vienosti, keijukaisten
piiri, niitä näitä, sormean nostamatta, lauluin ja hampain,
verovaroin, lauluin, ja hampain

[69]

Mutta voivatko sanat kääntyä toisiaan vastaan muka,
nähdä itsensä sivulta, olla kuin uusi romaani
koskaan, ei koskaan vailla muodollista
pätevyyttä,
                                dialogia

vaatien tasoja
ja hälyäänet, eetikkojen Suomi-mausoleumit,
  nepotismi
joka lakisääteisenä kukkii, hauki joka on kala, ja Vilho Viksten poissa, ”kyllä
teidän tekstiinne on nyt tullut vähän lisää enemmän
  harvuutta”,

lukukelpoisuutta ja fiksuutta ei ole, on opportunistimin
iltapäivä, konseksuksen yhdessä olo ja maa kuin vuori jolle
nimi on enne ja minä keksin paikan joka on

jossain Tarvaspään vieressä Munkkiniemen takana, ja siellä
elää valkoinen kenkä jonne lantakasaan muinoin
Venäjän Belmont tai joku muu
jalkapuoli hädätetty anarkisti todenpuhujia Hlebnikov hyppää, on

terveet jalat ja polkupyörä kun kirjoitan näin, ja satamassa

lentojätkillä katkaistut haulikot

[70]

Tunne epäkohdasta laulujen lasta ajattelemaan kutsuu kun kiiltävä
tunnuslevy vastaa kaikkia kaikki kumartavat
julkisuuden keilarataa, moninkertaisesti peruuttamatonta
voittojen maata

on sienen epäilyä raivoava simpukka jonka rikollinen
sokea sisäinen etsijä herättää, on hopean kelmeä
alitäjunta jonka hunajaa et näe meren pohjassa pimeässä sokeiden
kalojen sameaksi polkemassa yhteiskunnassa

lyhyt vierailu päivässä näyttää avoimen maan, tai
muistojen kalat valkovatsaiset anapestit valaiset
hämärää lampuin kuin rotareiden salatut kirkot kaapusilmät

on myrsky kauempana laiturista, eikä
Bornholmin syvänteestä uskalla puhua enää, laatta
laatalta kulkueet astuvat valtion veteen neuvottelemaan

Mikkelin pommidraamasta, välikohtauksena elokuvanteko,
tai lautakunnan vuotuinen vaihto herpoavaan aikaan

meri kuin sinilevä tyly lahti laiva aina jättäen
samanlaisen tiedon yhteiskunnasta että tuntemattomain lippuin
alla on hyvä purjehtia

pakoon

[71]

On kevyt hetki heittää voileipiä rannalla ja kiven
äärellä potilas, maailma kiittää läpi ja minulla
on vain yksi lause, hymy, voimatta mitään sille
että maailma toteutuu joka tapauksessa, minulla

on vain yksi lause ja hymy, ja jokainen tuleva lause
peilaa edellisen johon se ei edes vastaa: olen suuri
väite hajaantumisesta, ihme

joka pysyy

koossa josta te voitte lukea miten keskellä kaikkea olen,
miten jokainen mosaiikkipala jonka me kansalaisopistossa
opimme kuvioon asettamaan kuuluu meidän ruumiimme
arkeen on

aurinkonaaras aivotärähdyksen saaneena tajuton, ihmisten typeruus
kirkas kuin pahan tekijä on laakereitten lehtien rinnakkainen unohdus kuin

päivällä on yö

[72]

Minä lisään vauhtia, sillä maailma voi
loppua ja minä väsyä olemaan toinen lause, jonka edellisestä
näen, kun kukaan ei yritä

eikä maailma pidä itseään minään ja minun kaikki vastaukseni ovat
sen mielestä väärä, minulla on kiire resuneerata kokonaisuus
niinkuin ennustaja lukee kalojen liikkeen ja sää

eikä aurinkokuntien väliin jää käsitteitä eikä sinne jää kukaan
eikä ketään kenenkään löytämättä sopivaa käsitettä joka kuuluisi
käsitteiden onnelliseen kliimaksiin ja olisi luulo
että prosessi olisi varjo, tulosta kaikesta

minkä se eli: en tunne itseäni kuin kielestä pakopilvet
tulevat lähelle ja istuvat kuin koston isännät keskipäivässä,
rumat faunit, kahdeksankymmentä vuotta, meri kuin
Volter Kilven arkku ja minä samalta seudulta kuin tuo mainittu isäntä,
yksi heistä

ja soi Noraksen Naantalin tuomiokirkko
yhtä ainoaa viljapeltoa Rymättylään asti

[73]

minun runoni on kuin Paasikiven linja, se tulee ja tulee, eikä se
vaihdu valtakäskyllä vaan lainmukaisesti
sääntöjä pitkin, minulle riittävät vähät käskyt, ihan tämän
yhteiskunnan suuruiset, sillä oppiessani ne olin vasta

pieni, enkä niiden suuruudesta keskustele, ne ovat kuin
vesivärit ja häkä joka peittää taivaan novellistisia
pintoja, kun olen romaanin jo ajatellut, tulee
runoelman lisko iskeytyy katuun kipeästi ja vaihtuu

aika, alkaa temppeleiden vapaavuori ja pidän näyttelyn
vahingossa entisen kommunistin galleriassa, jossa kiikastaa
kaikki, mutta lopulta maksan vuokran ja myynti lakkaa, ja kaikki on

taas hiljaista, minulla on muistikuva, enkä tajua sen
sisältöä lukematta ensin Botho Straussia, ja katuun piirtyy
novellin muoto se on kuin tämä helatorstai ihmisen ehtoja ja
todellisuuksien välttämättömyyttä täynnä;

voin ottaa kapsäkin ja olla lähes varma. Kun uudissanat
ovat tarkoitettuja retaleita ylämäkiä alamäkiä,
ne ovat sisältöjä, niiden lyhyt hengitys etsii uhria, minä

kannan muiden taakkoja oudosti, täytän niillä
pääni ensimmäiset sivut ja niihin tulvii aikaa,
ja jos aika loppuu sen laatu on hataraa ja huteraa kuin
pianonsoitto, se loppuu ympäriltäni eikä yleisö
taputa – niitä on etsittävä kirjoista ja kielen muista muodoista

joita ihmiset, itsepäisimmät heistä, muut taiteilijat yksin
ovat yksin luoneet

[74]

Ja nyt minun piti puhua tämä kaikki muusta, kuvantäydellisyys ja tuttuus,
jo ennen kirjanmuotoa,
sen täydellisyys ja tuttuus kun tulin sinun luotasi,
puuttuen vain avoliitto, ajatuksissa

silti siirtyen rutiinimaiset vuoret, huoleton asu auringon edes-
tä kuin Händelin vesimusiikki – kirjoittelen tätä kotona kuin
viimeistä liuskaa – ja suljen ikkunan ja panen pois radion joka
laulaa Englannin kuninkaalle tähän kuulumatonta vesimu-

siikkia; ja sinä sanot puhut englantilaisista linnoista vielä
viime yönä sana, aamulla olisi hauska siirtyä aamuhuoneeseen
illalla iltahuoneeseen ja
välillä oli iltapäivän huone, ihanaa se elämä niissä

vanhoissa englantilaisissa, Our Queen kummittelemassa pään
yläpuolella. Minä olen vapaa mies ja luomet laskeutuvat kun aika
koittaa, vertaan taidetta elämään, sinä olet Anna Magdaleena

Bach

kuin AIV-rehua, minä erotan kaiken kaikki häviää,
minä luen sinun japanilaisen romaanisi niin
ilma kapenee, ja vaivun Thermopylain solaan korviani

pidellen, ja tänään olen a-mies ihmettelemässä kaikkea
täydellistä rihkamaa jonka värit saavat maailman
punastumaan ja kriitikot salaamaan Rabelaisin itseltään ja pian
radiossa taas kaunis kypsä nainen puhuu tosiasioita maailmasta jotka
kuitenkin ihme kyllä ovat myös tosiasioita hänestä itsestään

[75]

Kuuntelen boleroa jossa toteutuu maailman harha jää odotus
iskuun, joka tulee, on papyruskevät teen idealistisia
päiväkirjamerkintöjä lapsuuden kulttuurista jossa
ollaan koska puisto-osastot eivät uskalla antaa

kansalaisille edes penkkejä, joilla vanhukset voisivat istua,
kun jo Kiun Kiinassa on hillitty tietokoneistus-inho voittanut
järjelleen puolet kaupungin nettikahviloista
on kokenut sulkemisen hetken, nyt he juovat

teetä kotonaan, ja minä voin uskoa pagodien voimaan, kunpa
meidänkin taivasta hiipisi yhtä aikaa taloudellinen kuin
vanha kultturellinen kaiken näkevä iso
sininen lohikäärme, iskun saaneena koen

boleron voimistuvan monotonisuuden enkä odota enempää
tältä runolta sanon: se on tässä

[76]

Rauha, joka on tottunut saamaan rauhan voi antaa, on myöhemmän
kaikkeuden istumalaulu, niin kauan kuin runoilien
on minun luovuttava siitä, istuttava kenkä-tahansa
kotona syötävä juurikkaita ja kahvia, niin kauan

kuin tyytyväisyyden preesenslaulua kestää, niin kauan kuin maailman
laajenevien pintojen räjähdys-tajunnat, ja sinä
sanot kuin elämän kuningatar: ei sinulla ole aikaa

mutta minä en viihdy tässä Simo-Pekka Lehdistön maailmassa,
ihmisen olomuodon tuhonneessa sakastissa loihii monta
asettumatonta entiteettiä, kokonaisuuskehriä
lankarullia ja betonia, joiden räjäyttämiseen ei

yhteiskuntaa tarvita

[77]

Kaikkeus luvallinen kuuntelee meitä, joskus huomenna kun joku
on oman vuoronsa laulu, kuulen hänen sanovan tunnuslauseen,
tajuavan että nyt, nyt on hetkien kudosis, minä pakenen
turhaan varmuuteen, mutta huomenna joskus juuri täsmälleen

on käynyt tuon tunnuslauseeseen piilevän ennustuksen mukaisesti,
se on vaaka joka tasapainoa etsii, kuin muratti joka on
kiivennyt sydämeen, muuritietous sadoissa tuhansissa
vuosissa geenipäivistään alkaen on ihminen tottunut

kiipeämään kun seudun kulkijana näen epätoden
sinertävät peltomaat ja alkaa päivieni bougainvilleakoulu
kun pois ei meistä lähde kevät, minä vastaan aluin

[78]

Minä pidän pelargonioista kaikista maailman parvekkeista
askelen jäljissä joku sanoineen, ja mainitsee
jotain sen myrkyllisyydestä joka on ihanaa, kun peltiset
raparperin lehdet hätkähtävät tosikkomaisesti

ja muille kasveille ei aukene auervaaran leikki, kun lintu jää
valoon, on vääräseuralaisten hetki, kun sanat kuin
synonyymihiehot saavat korkean vireen,
kaadan kalkkia urheiluradalle, ja nousee Virén ja juoksee silti

voittajana maaliin: ja tähän tulevat meren peitot,
suuret aallot, sisäiset, taustanaan salainen suunta,
kun puolimielisten pöydille putoaa juuri avautuva
nykyajan kukka, silloin elän

[79]

Minä piirrän merimuseon kaikesta, valheenpaljastuskoneen,
entisiä vesiä ja näen silmieni tähkän ja äskeisyyden
sydämen, ja muistan taistelun henkilökunnasta,
joka siirrettiin, olen työttömän laulu

hauskana aina mukananani on runousoppi joka yhtenäen pulppuaa
ja ylittää mustapäät, neliöijät, ja pian uuden
sukupolven sadeniemet ovat kokonaan täällä, ehkä myös Ruotsi;
minun tulee kunnioittaa Erkki Tanttua ja Kosti Anti-

kaista, minun
tulee kuolla joka päivä lähteä eläkkeelle

ja minun täytyy olla kansakunnan
aarre, asua Luotsikadulla tämän mustan lahden siihen asti

kun elän, kun keltaisesta valosta kantavat rantaan vanhoja elokuva-
miehiä mustan lokin hengityksen katson sanakirjasta

keksinyt kaiken, ottanut vihkon esiin ja etsinyt
Donnen poljennon ja pian on uusi aika ja laiva alkaa
taas kulkea Helsinki-Pietari -väliä

[80]

Mustarastas on minulle laulanut messingin lähtölaukauksen
näkymättömän ihmisten laajan ilon unisonon ja minä

kuljen unieni musiikkitermien maassa ja kavahdun tussi-
maasta tyhjästä, organismien tunnistamatta
toisia lajeja, kun viereen tulee insinööri joka estää

minun voikkaremonttini sanoen: teet turhaa työtä,
on florettini rähinä jo ensimmäi-
sestä ihmisestä ja sovitan sanani oodiin

etenen puhtain tuntein, kaikkea siedän,
kun maailma on mukava Boccherini ovesta tulee
virolainen kääntäjä Raubel

[81]

Sielun halut surrut varastavat omia ideoitani kokonaissanoin,
likellä linssien kehiin kasvishöyryistä periskoopeista ulos
katsottuna aikana, saarettomana aikana vihollisettomana
maana syvä-luukuista ulos,

taivaalla sota, toivomani sanasukulaisuuteni äänet,
tunnen jyrkän kiellon vastuuttoman toran äänen
askelten tulon minuun ja loittonevan, olen maailman sanovan
syyin ja ajan ranta, kun ei ole ketään

lainattujen filosofipäiden taidekirjan rämepäivä,
liberaalin katoksen alla seisseet ääliöt
joukot, kaikki, kaikki puhuvat, tekevät itse

pelottomin lausein valorakentein on pienikin vuosi, mainos-
kielen toisto sävellajien odotuksessa myyttien pelosta
postuvat, on free style kovin
klassillinen liike on kokoomus vakuutus kymmenvuotinen

ilmoitus jäsenyydestä Natoon, on hukkaamisen
leikki kaikilla olympialaitureilla missä penguinkoirat
matkallaan Frankfurtiin missä Erica Jong antaa luvan keksinnöl-
leen heille, missä porvariston hillitty charmi on

[82]

kun ollaan likellä, kun tulevat sotaveljikseni sanat,
tervehdin aasialaista kahvinkeittäjää, lintujen
lento-ölkö katsoo hengissään vakuutuslauluin laulavaa
sateen salapoliisia, katsoo minua kuin naurava projektori

etsii sielujen samaa, kasvanut läheisyyteen kaukaisuus,
kasvanut, suomen monikkomaisuus on ote ja
pyydystää nelisäkein pää Racinen *Cidin* arkulla nuorison ihaillemana

olen pudonnut syntymäni ja kuollut, puheettomien
rikkauksien bumerangitaiteet

Ninja ja Tuija, keksimättömät myrskyt
tuhon veren ja maailman oikkuveret
muistuttavat teitä, olen kulkenut ne kauan, olen saanut
kortit Sisiliasta, joissa lukee: hienoja stukko-
ruusuja tulivuorenpurkauksen aikana autojen kansilla muka